SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 28 SEPTEMBER 1939

HET IS ALTIJD HETZELFDE LIEDJE.....

MOESTAFA EN ZIJN KAMEEL

AN de rand van de woestijn leefde eens een arme kameeldrijver, Moestafa genaamd, die al menige tocht met de karavaan dwars door de onherbergzame zandzee had gemaakt. Als de zwaarbeladen dieren uur na uur langs de karavaanweg trokken en de stilte in de woestijn slechts werd verstoord door het eentonig geluid der halsterkettingen, droomde Moestafa van de toekomst. Want hij was eerzuchtig, wilde niet — zoals zijn grootvader en zijn vader dat hadden gedaan — zijn leven lang een arme kameeldrijver blijven. Eéns wilde hij zelf een kameel bezitten, groter en sterker dan men ooit in de woestijn had gezien. Ofschoon Moestafa ijverig en zuinig was en elk koperstukje spaarde, leek het wel, of hij z'n schoonste droom nooit verwezenlijkt zou zien. Maar Moestafa had geen haast en zoals hij met eindeloos geduld telkens weer in de brandende zon, bij zandstormen of in de maneschijn door de eenzame woestijn trok, zo legde hij ook jaren lang penningske bij penningske. En toen hij eindelijk vierhonderd goudstukken had gespaard, begon zijn haar al te grijzen en had de zon zijn huid zo uitgedroogd, dat zijn gelaat diepe groeven vertoonde. Dat alles deerde hem echter niet, nu hij z'n hartewens in vervulling zag gaan. Hij kocht een kameel, groot en sterk. Een dier als een geschenk van Allah zelf. „Hassan" noemde hij hem, en dat hij gelukkig was met zijn bezit, laat zich begrijpen. Hassan was de mooiste kameel uit het woestijndorpje; hij had bruin haar, zacht als dons en in de scherpe kop fonkelden twee diepzwarte ogen als sterren aan de nachtelijke hemel. Als Moestafa langs de gespierde, gekromde hals van Hassan naar zijn verheven zitplaats klauterde, voelde hij zich rijker en voornamer dan een koning. Hassan's breed voorhoofd werd versierd met allerlei kleurige draden en franjes, die tevens als bescherming tegen de brandende zon moesten dienen. En om z'n hals, vlak achter de korte oren, kreeg hij een band van brokaat, waaraan talrijke koperen klokjes bengelden. Zo prachtig opgetuigd en versierd, leek Hassan op een kameel uit de stal van den rijksten koopman.

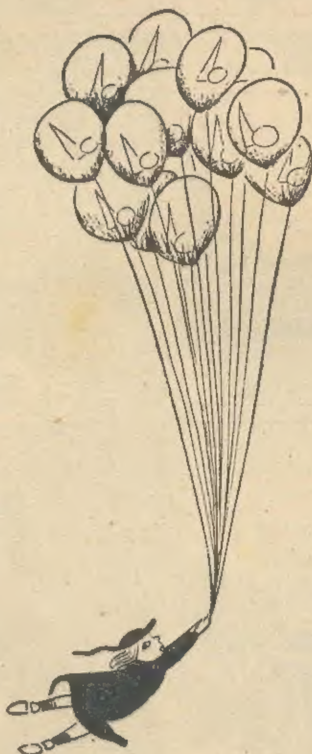
Op een dag, toen de schemering al viel en een verkwikkende koelte over de zandwoestenij lag, begon Moestafa zijn kameel te beladen. Toen hij daarmee klaar was, klom hij op de rug van Hassan en begon zijn tocht. De zon was reeds achter de aarde gezonken en het zachte licht van de sterren, die in de donkere hemel schitterden, wees Moestafa de weg. Het regelmatig geklingel van de klokjes om Hassan's hals en diens wiegende gang deden Moestafa op zijn verheven zitplaats langzaam insluimeren. Hij kon immers vertrouwen op z'n verstandige Hassan, want zonder dat hij zijn ogen behoefde te openen vertelde het rhythme van de zingende klokjes hem, dat hij regelmatig en vlug vooruit kwam. Zo ging het de ganse nacht langs de stille, eindeloze karavaanweg, tot de dag aanbrak. De wolkjes aan de oostelijke hemel werden reeds met goud overgoten door de eerste zonnestralen, toen Moestafa uit z'n sluimering ontwaakte. Tot zijn vreugde ontdekte hij aan de horizon de silhouetten van de

De man zag er haveloos uit en in z'n armen hield hij een schaapje.

torens der moskeeën, waar ook het einddoel van zijn reis lag.
Moestafa had juist z'n leden gestrekt en wilde Hassan tot nog groter snelheid aansporen, toen deze plotseling bleef staan....
Verrast keek Moestafa op wat hiervan wel de oorzaak kon zijn. En toen zag hij, vlak voor Hassan, in het gele zand een ouden herder zitten. De man zag er haveloos uit en in z'n armen hield hij een schaapje.
„Ga toch weg!" schreeuwde Moestafa boos. „Waar haal je de brutaliteit vandaan om mijn Hassan, die handenvol goud heeft gekost, tot stilstaan te dwingen!"
„Ach," zuchtte de oude man met 't blatende lammetje op z'n schoot, „breng uw kameel op de knieën, heer, en stijg af. Ik smeek u, help mij mijn naald te zoeken, die ik hier in het zand heb verloren en waarmede ik de splinter uit het pootje van mijn schaapje wilde verwijderen. Ik ben oud, heer, en m'n ogen zijn niet zo goed meer. Het schaapje is alles wat ik bezit en als ik de naald niet terugvind zal het voor altijd kreupel moeten blijven."
„Hoe kun je veronderstellen," riep Moestafa hooghartig, „dat ik, de bezitter van een kameel als Hassan, je zal helpen zoeken naar een waardeloze naald! En dan, wat betekent zo'n onnozel schaapje in vergelijking met mijn Hassan? Ik heb m'n hele leven voor hem gewerkt."
Daarop dreef hij zijn kameel weer verder. En onderwijl volgde hem over de vlakte, de zwakke smeekbede van den ouden herder....
Eindelijk was Moestafa op de plaats van bestemming aangekomen. Een enkele ruk aan de teugelriem deed Hassan op de knieën zinken. De touwen, waarmede de zware last was vastgebonden, werden losgemaakt en toen Hassan weer was opgestaan, mocht hij z'n honger stillen met een overvloed van gehakt stro.
Ook Moestafa at en dronk en.... viel tegen de muur van een waterput in slaap. Hij droomde, dat hij de koperen klokjes om Hassan's hals niet meer hoorde, ja, dat Hassan spoorloos verdwenen was. Radeloos rende hij de woestijn in, om het kostbare dier te zoeken. Roepend en wenend om Hassan, trok hij steeds verder; het hete zand verbrandde zijn voeten, het zweet gutste hem langs het voorhoofd en de dorst deed z'n tong tot leer worden. Maar hoe hij zich ook inspande en zocht en riep, Hassan was nergens te vinden. Urenlang zwoegde hij door de woestijn, zonder een levend wezen te ontmoeten of ook maar een spoor van Hassan te ontdekken. Hij dreigde al van uitputting neer te vallen, toen hij gelukkig den ouden man weer zag zitten, dien hij 's morgens zo onheus bejegend had....
„O, broeder," smeekte Moestafa, „zeg me toch, of je mijn Hassan, de grootste en sterkste kameel van heel het land, hebt gezien. Ik bid je, help me zoeken."
Lang keek de oude herder Moestafa aan en sprak toen langzaam: „De naald, die ik vanmorgen, toen u hier voorbij kwam, zocht, heb ik nog steeds niet gevonden. Had u mij helpen zoeken, dan hadden we nu samen uw kameel wel gevonden. Maar de naald, die ik hier verloor, heeft voor mij groter waarde dan uw kostbaar lastdier."
Beschaamd hoorde Moestafa de les aan, die de oude man hem gaf. Haastig hielp hij hem naar de naald zoeken. Toen het warme zand door zijn vingers gleed, bleef de naald er in achter. „Hier is ze al!" juichte Moestafa. En op hetzelfde ogenblik hoorde hij ook weer de klokjes om Hassan's hals rinkelen.... Met een schok ontwaakte Moestafa uit deze nare droom....
Zonder zich een ogenblik te bedenken, klom Moestafa weer op zijn kameel en reed snel terug naar de plaats, waar hij den ouden herder had ontmoet. Zwijgend deed hij Hassan op de knieën liggen, sprong in het zand en hielp den ouden herder zoeken naar de verloren naald, totdat hij ze had gevonden. Moestafa zelf haalde voorzichtig de doorn uit de poot van het schaapje en wees elke dankbetuiging van den armen drommel af. „Allah heeft mij geleerd," zei Moestafa, „dat wij mensen elkaar moeten helpen en dat een naald groter waarde kan hebben dan de sterkste en beste kameel.... Allah zij geprezen!"
En dankbaar kruiste Moestafa de armen en boog het gelaat ter aarde.

WILLY SCHERMELÉ

BALLONNETJES

Klaartje was erg moe van 't spelen
En ze ging eens vroeg naar bed.
Klaartje droomde van ballonnen
O, wat had dat kind een pret!

Kijk, d'r was er een bij, een kanjer,
Vast zo groot, ja, als een huis.
In de mand, die onderaan hing,
Zal als kapitein een muis.

Toen kwam er een hele zwerm
Van dat kleine kleurig goed.
Klaartje dacht: dat is waarachtig
Wat ik nu juist hebben moet.

En ze greep het touw; 'n windstoot
Dreef die dingen naar omhoog.
Klaartje voelde dat ze sling'rend
Door de hemelruimte vloog.

„Ik laat los!" gilde zij angstig,
„'k Wil terug naar tante Jet."
En ze viel... en viel... en puffend,
Zat ze rechtop in haar....bed.

VALLY

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
DOOR HAROLD R. FOSTER

PRINS VALIANT — KONING ARTHUR

RÉSUMÉ — PRINS VALIANT IS ZIJN VRIEND TER HULP GESNELD, DOCH VALT IN HANDEN VAN DE GEHEIMZINNIGE TOVENAARSTER. HOE ZAL HIJ ZICH EN ZIJN VRIEND WETEN TE REDDEN? WAT ZAL ER VERDER MET HEN GEBEUREN?

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

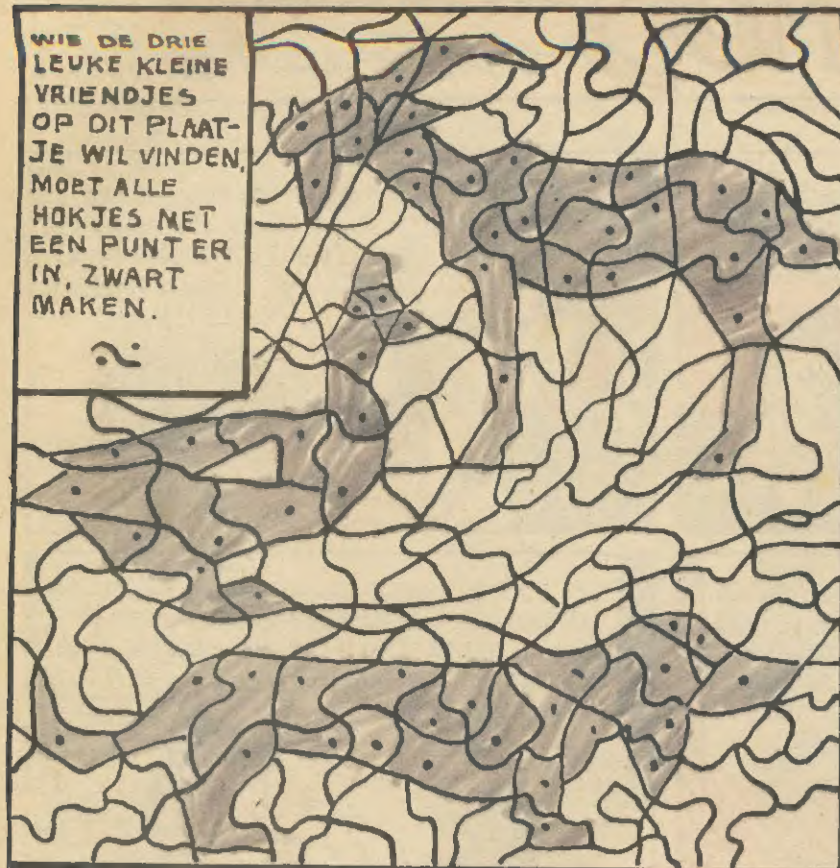

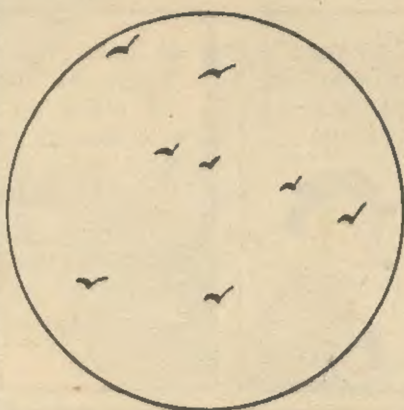
BONT ALLERLEI

'N RARE SLEUTEL

Juffrouw Pipperedettepip houdt er rare sleutels op na. Ze heeft helemaal geen geheugen en wil aan niemand de sleutels toevertrouwen. Daarom laat ze die zó maken, dat, als ze er een in de hand neemt, ze meteen kan lezen, waar die op past. Ze denkt, dat het een geheimpje is, maar ik wed, dat je dadelijk vindt, welke deur ze met deze sleutel kan openen.

CIRKELPUZZLE

Probeer eens drie cirkels binnen in de grote cirkel te trekken, zó dat de 8 vogels allemaal van elkaar gescheiden zijn. De drie kleine cirkels mogen elkaar snijden: anders lukte het nooit.

Oplossingen vorig nummer

TWEE DIE HAAST HEBBEN

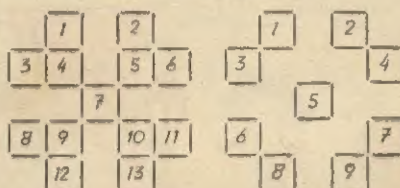

PADDENSTOELPUZZLE

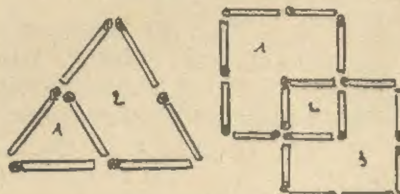
Van links naar rechts: 2. L.K. 4. Blank. 7. Piano. 9. Rood. 11. Paddenstoel. 12. Ik. 13. El.

Van boven naar beneden: 1. Hart. 2. Lid. 3. Kade. 4. Bon. 5. Noor. 6. Koe. 7. Pak. 8. Nel. 10. d.l. 11. Pil.

LUCIFERSPROBLEEM

EEN PAAR KUNSTJES MET LUCIFERS

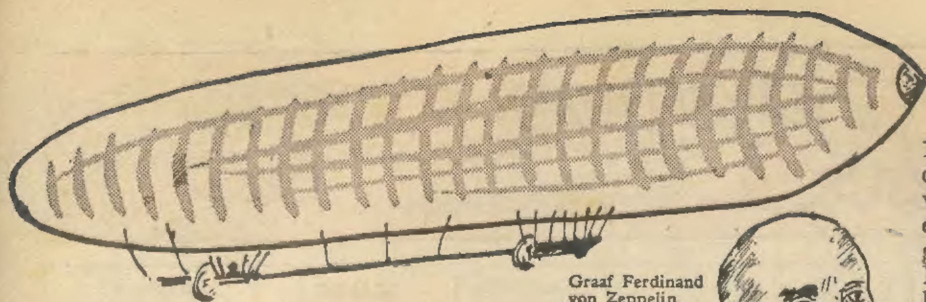
HOE DOE JE DAT?

Als je 19 in letters schrijft, dan doe je dat met 9 letters. Wanneer je het dus 6 maal schrijft, dan gebruik je 6×9 of 54 letters.

Helemaal geen kunstje! Maar wat het wél is, dat is zes maal 19 te schrijven met 45 letters.

Bijgaand figuur staat er alleen maar, om je een beetje op weg te helpen.

VLIEGEN: *Vroeger en Nu*

23. DE TRIOMF VAN ZEPPELIN

Met een luchtschip van het stijve type en gedreven door krachtige motoren wist graaf Ferdinand von Zeppelin alle moeilijkheden te overwinnen.

Toen Zeppelin zich in 1891 uit het leger terugtrok, begon hij zijn plannen voor een reusachtig luchtschip te verwezenlijken.

Hij stichtte een eigen firma om aan het nodige geld te komen en zijn eerste schip was klaar in 1900. Het was 126 m. lang en mat 12 m. in doorsnee. Het omhulsel was van aluminium, overtrokken met een speciale stof, en het bevatte 16 gascellen. Twee motoren van 16 P.K. en opgehangen onder de ballon in speciale gondels, dienden voor het voortbewegen van het schip.

Bij zijn vluchten over het meer van Constance in Juli en October 1900 oogstte hij het grootst mogelijk succes en hij zette vastberaden zijn pogingen voort. In 1909 aanvaardde het Duitse Departement van oorlog zijn LZ. 3 en vanaf die datum werd de Zeppelin niet alleen wereldberoemd, maar een machtig wapen in tijd van oorlog en een indrukwekkend vervoermiddel in vredestijd voor 't verkeer tussen de continenten.

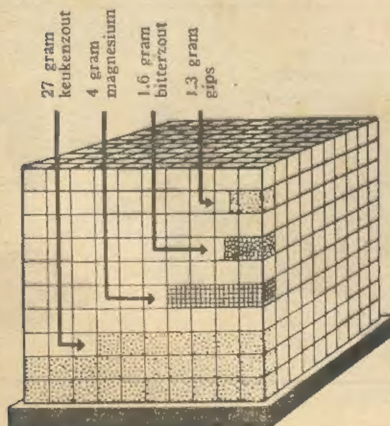
Volgende keer no. 24:
Tocht over de Middellandse zee.

GOUD UIT DE ZEE

Een zoutberg van 470 km. hoogte.

Velen van jullie zijn in de vacantie natuurlijk wel eens aan zee geweest. Pootje baden, schelpen vissen, kopje duikelen, enz. En de meesten van jullie zullen er nu ook wel achter zijn hoe verschrikkelijk zout zo'n mondvol zeewater smaakt! Brr!

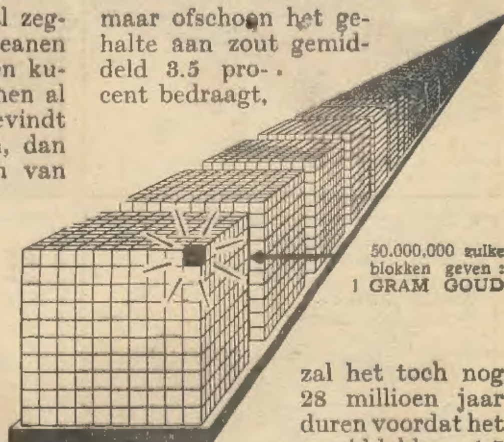
Maar wisten jullie ook dat de zee eigenlijk een reuzenfabriek is die van alles voortbrengt? Zoals: levensmiddelen, sieraden, zout, jodium, drinkwater, goud?

Wat? Dat hoor ik jullie al zeggen! Goud! Nou en of! Alle oceanen bevatten samen 1870 millioen kubieke kilometer water. Als men al het zout dat zich daarin bevindt tot een berg zou opstapelen, dan zou hij een hoogte bereiken van 470.000 meter. Elk jaar spoelen de rivieren 200 millioen kubieke meter zout naar de zee.

Keukenzout is er het meest. voorhanden. Nl. 27 gram op 1 liter water. Dan komt er 4 gram chlormagnesium, 1.6 gram bitterzout en 1.3 gram gips per liter. Verder treft men er ook goud in. Maar.... zeer weinig, ofschoon geschat wordt dat 28000 millioen kg. goud in 't zeewater rondzwemmen.

Dat lijkt veel, maar dat komt maar op 0.02 milligram per kubieke meter water. Dat wil zeggen tweehonderdduizendste gram. Een goudmijn heeft alleen waarde als er minstens 10 gram goud per ton mineraal uitkomt, dus 500.000 maal zoveel als men in 't water vindt. Daarom begrijpen jullie nu wel dat de goudschat der zee voorlopig nog wel zal blijven rusten waar hij is. Er zijn mensen die zeewater gebruiken als drinkwater, dat zijn de inboorlingen der zuidelijke zeeën, die overigens een zoutarm kostje hebben en 't gebrek aan zout op die manier vervangen. Geleidelijk aan zal het zoutgehalte der zee wel toenemen, maar ofschoon het gehalte aan zout gemiddeld 3.5 procent bedraagt,

zal het toch nog 28 millioen jaar duren voordat het gemiddelde 4.5 procent is geworden, dus met 1% is gestegen. Het zal dus nog wel 'n poosje duren voordat onze nakomelingen alleen nog maar in een dikke zoutbrij zullen moeten rondploeteren.

BESTE JONGENS EN MEISJES

Wig en Wam, onze twee handige, leuke knutselaars, zijn terug van hun lange vacantie en zullen jullie vanaf ons eerstvolgende nummer weer aan 't werk zetten. Opgepast dus.

Voor onze meisjes hebben we dit keer ook iets heel aparts, hoor. Van tijd tot tijd zullen we enige gemakkelijk uit te werken onderwerpjes plaatsen, die jullie vaardigheid met naald en draad op de proef zullen stellen. Meisjes, wij hopen, dat jullie niet zullen onderdoen voor de jongens van Wig en Wam. Kijk uit naar pagina zeven van volgende week en dan.... ijverig aan 't werk.

DE REDACTIE

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

ONTMOET EEN ACROBAAT.

